

[Knud Jespersen.]

skal bruges til at gennemføre en skattefri bundgrænse for de første 30.000 kr. pr. lønmodtager og samtidig til at nedsætte trækprocenten for en del af de indtægter, der ligger over 30.000 kr.

Vi er alt for beskedne i denne sag. Havde vi vidst, at regeringen nu havde planer om at opkræve 3,5 mia kr. mere, så havde det været mere rimeligt, om vi havde nærmest en 40.000 kr.s grænse for de første penge, man tjente, men det forudsætter selvfølgelig, at man skal beskatte al faktisk fortjeneste. At beskatte al faktisk fortjeneste forudsætter også, at man ophæver de ekstraordinære afskrivningsbestemmelser fra 1957 og holder sig til de afskrivningsbestemmelser, der var gældende indtil dette tidspunkt.

Vi har også stillet et miljøvenligt forslag ud fra, at der gøres for lidt for at bekæmpe forureningen, at man lader profitjægerne svine byerne til, forpuste luften, vandet og jorden, og så sidder man faktisk stillfærdigt og kigger på denne side af sagen. Denne mætning med giftstoffer kan vi ikke løse ved bøder, men vi tror, vi kan begrænse den. Derfor har vi tilladt os at opføre et forslag til nye indtægter, nemlig 1 mia kr. i forureningsbøder, som så kunne anvendes til planlægning, til at gøre miljøet bedre og til at sikre, at det blev menneskeligt forsvarligt at bo i de større byer.

Hvad er det, der viser sig i de andre ændringsforslag, om man stort set ser bort fra SF's? Det er en politik, der står på, at nedskæringslinjen skal fortsætte. Det er en politik, der i virkeligheden har lidt fallit, hvor man gav 2 mia kr. til arbejdsgiverne, uden at det hjalp en tøddel. Nu er vi inde i en ny EF-prisstigning, hvor man vil kræve 1 mia kr. op i tvangsopsparing, uden at det vil flytte om på byrderne, men fortsat belaste dem, der i forvejen er for hårdt belastet. Det er en politik, hvor man ikke vil gribe ind mod inflationen. Om vi bare kigger på den rente, der nærmer sig 30 pct.-grænsen, ja, så kan man da godt forstå, at inflationen er kommet ind i en sådan udvikling, at regeringen ved at give afkald på indgreb i virkeligheden kun regerer det halve af landet, hvis den endda så gør det.

Lad mig give et eksempel: inflationens raketfart i 1973 viser, at for jord og faste ejendomme øgedes profitterne eller værdige-

vinsten med 40 mia kr. Det svarer til 62 pct. af statens samlede indtægter. Regeringen bør da forstå, at uden en indefrysning af denne side af sagen vil man ikke kunne få hold over noget som helst.

Så skal jeg henviser til, at vi har indregnet det forslag, vi har fremsat, der kommer til behandling i næste uge, og hvor vi simpelt hen påviser, hvordan det kan lade sig gøre.

Det er klart, at dette folketing og også landet står over for et valg: enten at fortsætte på denne upassende måde, der fører til intet resultat, hvor de privilegerede får flere privilegier, og hvor de også får større begunstigelser, medens de, der får lov til at betale, også er dem, der skaber værdierne.

Man kan ikke regere for begge parter, det har regeringen dokumenteret. Den har regeret — og det går også igen i forligsforslagene — i højere og højere udstrækning for overklassen i vores land.

Når vi peger på andre og meget beskedne besparelser, er det også ud fra principielle betragtninger. Vi ønsker kirke og stat adskilt. Vi er tilhængere af religionsfrihed, men vi er også tilhængere af, at kirken finansieres af de folk, der har denne tro. Vi ønsker, at kongehuset skal afholde deres egne udgifter. Så vidt jer forstår på tilgængelige oplysninger — men det ved regeringen måske mere om — skulle de kunne klare sig med deres profitter fra Østasiatisk Kompagni.

Vi ønsker også arbejdsretten afskaffet. Det er en beskeden besparelse, men med stor demokratisk virkning. Hr. Poul Dam siger, at vi vil nedskære arbejdsformidlingsudgifterne. Det er rigtigt. Vi vil nedskære en del af dem, men det betyder da ikke, at man ikke kan vende tilbage til denne sag, når arbejdsformidlingen er overført i fagbevægelsens hænder på ny.

Samfundets problemer kan ikke løses under denne finanslovdebat. Dertil er kapitalismen for meget i krise, og dertil søger man for meget de traditionelle løsninger, der gang efter gang har vist, at de ikke kunne klare problemerne, har vist, at man ikke kunne ordne problemerne omkring jordspekulationen. Man har maksimalt kunnet løse de riges problemer. Det er dér, vore forslag forfølger en ny retning, en ny linje, med det formål at få en ny politik. Når der så længe har kunnet regeres imod befolkningsflertallets interesser, må folketinget da drage den kon-